

Inkluze v nás a kolem nás

Inkluze je něco, co mnoho lidí nedokáže pochopit. Pro někoho je snadné přijmout člověka takového, jaký je. Ale pokud se jedná o jedince tělesně či duševně odlišného, může to být velmi těžké. Tuhle zkušenost mám i já a ráda bych o ní vyprávěla.

Jedno ospalé ráno, kdy ani hrdličky ještě nevívaly nový den, jsem jako osmileté dítě s rukou nataženou k babičce čekala na vlak na nástupišti směr Praha. Cesta mi velmi rychle utíkala. Provázely mě totiž myšlenky na určitého člověka, který se na mě těší a má pro mě přichystán dárek. Ihned po příjezdu mne přivítala babiččina kamarádka plná elánu a odhodlání brázdit se mnou ulice stověžaté Prahy. Nové poznatky ve mně vzbudily pocity štěstí. To jsem ovšem nečekala, že to právě štěstí teprve přijde. Celá vyčerpaná jsem nasedla do auta a usnula ihned při první zatáčce.

Probudila jsem se až v kouzelně modrém pokoji, kde kolem oken vyseli usmívající se kašpárci a pod nimi byly uloženy na policičky knížky a divadelní scénáře. Nechápala jsem. Vyběhla jsem do obývacího pokoje, kde seděla na gauči babička a povídala si s tetou (babiččina kamarádka). A z terasy na mne vykoukl tetin manžel, nadaný a přívětivý herec semaforského divadla, se smyslem pro humor. Přistoupil ke mně s otevřenou náručí, aby mě objal, jak nejvíce mohl a pošeptal mi: „Vezmi si mikinu, princezno, chci ti něco ukázat. A říkej mi strejdo, Honzo.“ Poslechla jsem a hned zmizela z babiččina dohledu. Strýc mě dovedl na nádvoří zámku, kde jsme spolu usedli na schody a on mi začal vyprávět pohádku o princezně Lence a jejím království. Byla jsem velmi dojata. Ještě před příchodem do bytu jsme uspořádali turnaj v petanque. A před spaním mi strýc vyprávěl pohádky o kouzle divadelního života.

Když přišel čas odjezdu, objala jsem strýce a slíbila mu, že někdy opět přijedu a budu mu vyprávět pohádky pro změnu zase já. Byl nadšený a podal mi dárek. Byla to knížka plná pohádek pro děti, kterou sám napsal. Dala jsem mu pusku na tvář a odjela.

Po osmi letech jsem dostala možnost strýce opět vidět. Ihned jsem souhlasila a připravila si dárek. Po příjezdu do Prahy jsem zavzpomínala na dětství a s úsměvem se vydala za svým pohádkovým dědečkem. Zazvonila jsem u dveří a on mi otevřel. Měla jsem radost a podala mu dárek, který ho měl vnést do vzpomínek z našeho setkání v mém dětství. Nevzpomněl si! Dozvěděla jsem se, že strýce Honzu potkala zlá nemoc, při které zapomíná na vše krásné a už nemá žádnou šanci na normální život. Říká se jí Alzheimer. Vždy mi při pohledu na něj tajně ukápala slzička. On se tolik snažil, ale nemoc vždy pomalu vítězila. Kvůli ní se musel vzdát své milované práce, smyslu a důvodu spokojeného života.

Pošeptala jsem strýci, ať si vezme mikinu, že ho někam zavedu. Podala jsem mu ruku a dovedla ho na nádvoří zámku. Posadili jsme se na schody a já mu

povídala pohádky, které mi též vyprávěl. Vykouzčila jsem mu úsměv na tváři. Poprvé jsem viděla nějakou mimiku v jeho tváři. Jeho tělo vypadalo, jako by dostalo tisíce elektrizujících šoků a on nebyl schopen na minutu udělat ani krok. Ruce se trásly a utíraly kapající slzičky po vrásčité tváři. Vidět jeho úsměv na tváři, že ví, že mne vlastně zná, že jsem ta jeho malá princezna, ve mně vzbudilo hřejivý dojem správné věci. Pomohla jsem najít střípek jeho života a slib dodržela. Strýc mi poděkoval a pomalinku jsme se dobelhávali domů, kde se usadil do křesla a vzpomínal s otevřeným srdcem.

Lidé s podobnou nemocí jako Honza mají těžký život. Jejich inkluze není nikdy dobrá. Lidé na ně ukazují a nechápou, že jim vše trvá, neudrží nic v ruce a zapomínají. Tihle lidé nejsou odepsaní, jsou schopni vést normální život, ale jen s pomocí vlídných a chápajících lidí. Tahle nemoc si nevybírá, může potkat kohokoliv z nás. Vždyť ona si vybrala i mého pohádkového dědečka!

Lenka Kremplová, 2. D